

Sygn. akt II K 143/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Niedzielski

Protokolant: st. sekr. sąd. Jadwiga Jankowska

przy udziale Prokuratora: Urszuli Szczepańskiej - Sewerynek

po rozpoznaniu na rozprawie 29 czerwca 2016 r.

sprawy **D. S. (1)** urodzonego (...) w P. syna Z. i J. z domu C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 30 listopada 2015 roku około godz. 21:25 na Osiedlu (...) przy bloku nr (...) w B. woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z zawartością 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

to jest o czyn z art. 178a § 1 kk

1. uznaje **D. S. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza oskarżonemu grzywnę w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec **D. S. (1)** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od **D. S. (1)** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;
4. pobiera od D. S. (1) kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych opłaty i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu części poniesionych w sprawie wydatków, zwalniając z obowiązku ich zapłaty w pozostałym zakresie.

Sygn. akt II K 143/16

UZASADNIENIE

W dniu 30 listopada 2015 r. D. S. (1) wraz z kolegą K. Ś. spożywali alkohol w P.. W związku z tym, że na zakup kolejnej porcji alkoholu potrzebowali pieniędzy wsiedli do samochodu marki O. (...) nr rej. (...) i udali się nim do B. do dziadka K. Ś.. Autem kierował oskarżony D. S. (1), a jego kolega zajmował miejsce pasażera. W B. na Os. (...) przy bloku nr(...) około godz. 21:25 D. S. (1) został zatrzymany do kontroli drogowej przez Policję.

/wyjaśnienia D. S. k. 8 i 52 – 53/

Przy zastosowaniu urządzenia kontrolno – pomiarowego w postaci A. stwierdzono w powietrzu wydychanym przez oskarżonego następujące zawartości alkoholu: o godz. 21:35 – 0,59 mg/l, a o godz. 21:37 – 0,54 mg/l.

/protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu

w wydychanym powietrzu k. 2, świadectwo wzorcowania k. 3/

D. S. (1) ma 21 lat; uzyskał wykształcenie podstawowe; jest kawalerem; nie posiada nikogo na utrzymaniu; pracuje jako magazynier z wynagrodzeniem w minimalnej ustawowej wysokości; nie posiada majątku; nie był karany.

/oświadczenie oskarżonego k. 52/

W toku postępowania oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia odpowiadające poczynionym ustaleniom oraz uzgodnił z Prokuratorem wnioski o wydanie wyroku i orzeczenie mu grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat, a także świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000zł, z którego to uzgodnienia się jednak później wycofał postulując o warunkowe umorzenie postępowania karnego (k. 8 i 52 - 53).

Sąd zważył, co następuje

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd opierał się na wyjaśnieniach D. S. (1), który konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisywał szczegółowo okoliczności jego popełnienia. W przekonaniu Sądu wyjaśnienia oskarżonego nie budzą wątpliwości oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym w postaci notatki urzędowej i protokołu badania stanu trzeźwości. W związku z tym, Sąd przypisał walor wiarygodności omawianemu dowodowi.

Sąd przyznał moc dowodową protokołowi użycia urządzenia do ilościowego oznaczania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu gdyż nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w jego sporządzeniu, a nadto jego treść nie była kwestionowana.

Uwzględniając dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd przyjął, że D. S. (1) w dniu 30 listopada 2015 roku około godz. 21:25 na Osiedlu (...) przy bloku nr (...) w B. woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z zawartością 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Opisane zachowanie wypełnia znamiona występku określonego w art. 178 a § 1 kk, gdyż oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Nie ulega, bowiem wątpliwości, że samochód osobowy jest pojazdem mechanicznym. Oskarżony prowadził go po drodze – na Os. (...), a więc w ruchu lądowym. Zawartość natomiast alkoholu w wydychanym powietrzu przekroczyła wartość określoną w art. 115 § 16 kk, który zawiera definicję stanu nietrzeźwości.

Przypisany oskarżonemu czyn miał charakter zawiniony. W ustalonym stanie faktycznym D. S. (1) mógł zachować się zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Ponadto czyn ten był bezprawny, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

W ocenie Sądu stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie mogły zostać ocenione jako nieznaczące. D. S. (1) świadomie bowiem naruszył kardynalną zasadę trzeźwości w ruchu drogowym i to w dość istotny sposób, gdyż stopień jego nietrzeźwości był bardzo wyraźny. Poza tym, oskarżony nie posiada w ogóle uprawnień do kierowania pojazdami, a więc nawet nie będąc pod wpływem alkoholu nie powinien prowadzić samochodu. Pomimo tego, zaś wybrał się w drogę autem z kolegą po ruchliwej trasie z P. do B. i to jeszcze na dodatek w celu zdobycia środków pieniężnych na kolejną porcję napojów wysokokowych. Wszystko to, zdaniem Sądu sprawia, że stopień niedochowania wierności prawu przez D. S. (1) i społecznej szkodliwości jego czynu są na tyle wysokie, że oskarżony nie zasługiwał na warunkowe umorzenie postępowania.

Przy wymiarze kary Sąd na korzyść oskarżonego wziął pod uwagę jego niekaralność oraz przyznanie się do winy i na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierzył D. S. (1) grzywnę w wysokości 70 stawek dziennych po 10 złotych.

W przypadku, w którym ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, należy w pierwszej kolejności rozważyć, czy cele kary nie zostaną spełnione przez karę wolnościową (in dubio pro libertate). Wskazuje na to, w szczególności katalog kar zawarty w treści art. 32 kk oraz kolejność kar przewidzianych w art. 178a § 1 kk. W obydwu przypadkach na samym początku wymieniana jest najłagodniejsza kara w postaci grzywny, a na końcu najbardziej dolegliwa kara pozbawienia wolności. Ponadto, stosownie do treści art. 58 kk, jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo zagrożone jest karą nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Mając to na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu najpełniej odpowiada kara grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych, która ponadto pozwala na osiągnięcie zapobiegawczych i wychowawczych celów kary w stosunku do oskarżonego. D. S. (1) nie był, bowiem wcześniej karany, a więc jest to jego pierwszy konflikt z prawem. Przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz szczegółowo opisał jego genezę i okoliczności. Konieczność natomiast, zaangażowania finansowego stanowić będzie realnie odczuwalną konsekwencję o charakterze majątkowym.

W oparciu o stosunki majątkowe, możliwości zarobkowe oraz dochody oskarżonego, który posiadając wykształcenie podstawowe osiąga minimalne wynagrodzenie Sąd ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 10zł.

W związku z tym, że oskarżony dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, będąc w stanie nietrzeźwości, Sąd stosownie do treści art. 42 § 2 kk zobligowany był do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju na okres nie krótszy niż 3 lata.

Kolejną konsekwencją skazania za przestępstwo przeciwko komunikacji określone w art. 178a § 4 kk musiało być orzeczenie na podstawie art. 43a § 2 kk świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jego wysokość zgodnie z wymienionym przepisem wynosi co najmniej 5.000 zł, a Sąd doszedł do przekonania, że brak jest wystarczających podstaw do orzekania go w wysokości przekraczającej jego minimalną ustawową wartość.

W oparciu o art. 627 kpk Sąd zasądził od D. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa 70 zł tytułem opłaty oraz 70 zł tytułem zwrotu części wydatków, zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku ich zapłaty w pozostałym zakresie. W ocenie Sądu, uiszczenie kosztów ponad zasądzoną kwotę byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową i wysokość dochodów. Pomimo bowiem tego, że osiąga dochody to są to zarobki w minimalnej wysokości. W związku z tym obciążenie oskarżonego obowiązkiem zwrotu całości kosztów procesu stanowiłoby dla niego zbyt daleko idącą uciążliwość.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku z 29 czerwca 2016 r.